

діяльності Державіаслужби а також усунення умов і причин їх виникнення. З метою впровадження ефективної системи запобігання корупції в Державіаслужбі прийнята Антикорупційна програма, яка передбачає заходи щодо впровадження прозорості, доброчесності, зниження корупційних ризиків в діяльності Державіаслужби.

Усі ці інструменти становлять комплекс антикорупційних механізмів, які запобігають вчиненню корупційних і пов'язаних з корупцією правопорушень інших порушень Закону.

Враховуючи задекларований курс України на протидію корупції, а також проаналізувавши корупційні ризики в діяльності Державіаслужби, пріоритетним повинно стати впровадження заходів по удосконаленню нормативно-правової бази та адаптації її до відповідності стандартам ЄС.

На думку автора, першочерговим завданням на цьому шляху є внесення змін до Повітряного Кодексу України, яким повинно бути врегульовані питання, пов'язані з професійною підготовкою персоналу, забезпеченням організації та виконанням польотів, забезпеченням льотної придатності повітряних суден, формуванням корпоративної культури експлуатанта та етичної поведінки державного інспектора з авіаційного нагляду. Передусім, це встановлення норм і правил на рівні сучасних вимог Міжнародних стандартів у сфері запобігання і протидії корупції а також Міжнародної організації цивільної авіації.

Література

1. Про затвердження Положення про Державну авіаційну службу України: Постанова Кабінету Міністрів від 8 жовтня 2014 р. №520 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/520>

2. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – №49. – Ст. 2056.

3. Антикорупційна програма Державної авіаційної служби на 2018 рік: наказ Державіаслужби від 27 квітня 2018 р. №373 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://avia.gov.ua/wp-content/uploads/2017/03/373.pdf>

УДК 347.822.42(043.2)

Полянська А.Є., аспірант,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У ГАЛУЗІ ПОВІТРЯНОГО ТРАНСПОРТУ

Державне регулювання на повітряному транспорті полягає у формуванні державної політики та стратегії розвитку, визначенні завдань, функцій, умов діяльності в галузі авіації та використання повітряного простору України, застосуванні заходів безпеки авіації, прийнятті

загальнообов'язкових авіаційних правил України, у здійсненні державного контролю за їх виконанням та встановленні відповідальності за їх порушення.

Державна політика у сфері повітряного транспорту являє собою сукупність цілей, завдань, пріоритетів, принципів, стратегічних програм і планових заходів, які розробляються і реалізуються органами державної влади, що дозволяє державі досягти обумовлених цілей у авіаційній галузі, використовуючи правові, економічні, адміністративні та інші методи і засоби впливу, спираючись на ресурси, наявні в її розпорядженні. Особливістю вказаної державної політики є те, що, по-перше, вона тісно пов'язана як із зовнішньополітичними та й внутрішньодержавними процесами у країні; по-друге, має великий вплив на розвиток всіх соціально-економічних відносин; по-третє, забезпечується системою органів державного управління на чолі з главою держави; по-четверте, є досить динамічною та матеріально-витратною; по-п'яте, потребує постійного контролю та корегування з боку держави. При цьому слід зазначити, що формування державної політики та стратегії розвитку повітряного транспорту України знаходиться у досить недорозвинутому стані.

Так, ще у 1996 році урядом України було зазначено, що прийняті за останні роки рішення Президента України та Кабінету Міністрів України про забезпечення розвитку цивільної авіації Міністерство транспорту і Державний департамент авіаційного транспорту виконали не повною мірою: не вирішено питання безпеки польотів, не розроблено необхідної нормативної бази, авіапідприємства перебувають у складному фінансовому становищі.

Управління в галузі повітряного транспорту має забезпечувати: своєчасне, повне та якісне задоволення потреб населення і суспільного виробництва в перевезеннях та потреб оборони України; захист прав громадян під час їх транспортного обслуговування; безпечне функціонування транспорту; додержання необхідних темпів і пропорцій розвитку національної повітряної транспортної системи; захист економічних інтересів України та законних інтересів підприємств і організацій повітряного транспорту і споживачів транспортних послуг; створення однакових умов для розвитку господарської діяльності підприємств повітряного транспорту; обмеження монополізму та розвиток конкуренції; координацію роботи повітряного транспорту; ліцензування окремих видів діяльності в галузі повітряного транспорту та охорону навколишнього природного середовища від шкідливого впливу повітряного транспорту (ст. 3 Закону України «Про транспорт»).

Держава здійснює регулювання діяльності цивільної авіації через Міністерство інфраструктури України та Державну авіаційну службу України за такими напрямками (ст. 3 Повітряного кодексу України):

забезпечення розвитку цивільної авіації; нагляд за безпекою польотів повітряних суден; сертифікація, реєстрація та ліцензування; регулювання використання повітряного простору і обслуговування повітряного руху; захист авіації України від незаконного втручання в її діяльність та інші.

Отже, державне управління повітряним транспортним комплексом – це цілеспрямована, планомірна, безперервна діяльність органів державної влади, спрямована на створення та забезпечення своєчасності та якості повітряних перевезень. Ця діяльність проявляється у виконавчо-розпорядчому за формою та організуючому за змістом впливі на керовані об'єкти повітряного транспортного комплексу і визначає своєю метою забезпечення задоволення потреб сучасного суспільства у всіх видах авіаційних перевезень пасажирів та вантажів. Принципи управління, яким керуються державні органи, є системою, в якій вони взаємопов'язані та взаємозалежні. Порушення одного з них може привести до порушення інших. Успіх управління досягається послідовним застосуванням усієї системи принципів і кожного з них окремо.

Література

1. Бордунов В.Д. Международное воздушное право: учебное пособие / В.Д. Бордунов. – М.: НОУ ВКШ «Авиабизнес»; изд-во «Научная книга», 2006. – 464 с.
2. Шульженко Ф.П. Транспортне право: навч. посібник / Ф.П. Шульженко, О.О. Гайдулін, Р.С. Кундрик. – К.: КНЕУ, 2005. – 244 с.
3. Повітряний транспорт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki/>
4. Про транспорт: Закон України від 10.11.1994 р. №232/94 // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – №51. – Ст. 446.
5. Повітряний кодекс України від 19.05.2011 р. №3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – №48-49. – Ст. 536.
6. Про схвалення Транспортної стратегії України на період до 2020 р.: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 20 жовтня 2010 р. №2174-р. // Офіційний вісник України від 10.12.2010. – 2010. – №92. – Том 2. – С. 545.
7. Про затвердження Програми розвитку державної системи використання повітряного простору України на 2010-2014 роки. Кабінет Міністрів України. Постанова від 13 січня 2010 р. №44 // Офіційний вісник України від 29.01.2010 – 2010. – №3. – С. 33.